

Załącznik 2 do § 12 rozp. Rady Min.
z dnia 1 stycznia 1934 r. (poz. 25).

PRZYSIĘGA.

Przysięgam Panu Bogu Wszechmogącemu, że Rzeczypospolitej Polskiej wiernie służyć będę, że dobro publiczne, według swego najlepszego rozumienia, zawsze mieć będę na uwadze, że przepisów prawa ściśle przestrzegać będę, że obowiązki mego stanowiska spełniać będę gorliwie i sumiennie, zawsze mając na uwadze cele i dobro przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”, że przyczyniać się będę ze wszystkich sił do zapewnienia sprawności służby pocztowej, telegraficznej i telefonicznej, że polecenia służbowe swych przełożonych dokładnie wykonywać będę, że zachowam tajemnicę listową i innej korespondencji, rozmów telefonicznych i służbową, oraz że zachowywać się będę w służbie i poza służbą w sposób, odpowiadający powadze instytucji i godności mego stanowiska.

26

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 1 stycznia 1934 r.

o uposażeniu pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”.

Na podstawie art. 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 379), w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 781), zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie niniejsze normuje uposażenie pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”, których stosunek służbowy ma charakter publiczno-prawny.

§ 2. Ustanawia się 11 grup uposażenia zasadniczego według następującej tabeli:

Grupa uposażenia	Kwota uposażenia miesięcznie w złotych
1	1000
2	700
3	450
4	350
5	280
6	240
7	205
8	175
9	145
10	120
11	100

§ 3. (1) Pracownicy państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”, stali i prowizoryczni, rozpoczynają służbę w grupach uposażenia według następujących zasad:

a) posiadający ukończone wyższe wykształcenie, zakończone przepisaniem egzaminami — w 6 grupie uposażenia;

b) posiadający wykształcenie gimnazjalne lub równorzędne — w 8 grupie uposażenia;
c) posiadający wykształcenie niższe, niż określone w lit. b):
przy mianowaniu na stałe — w 10 grupie uposażenia,
przy mianowaniu prowizorycznie w 10 lub 11 grupie uposażenia.

(2) W wyjątkowych przypadkach Minister Poczty i Telegrafów może zezwolić na rozpoczęcie służby w wyższej grupie uposażenia, niż określono w ust. (1) niniejszego paragrafu.

(3) Wysokość uposażenia przyjętych do służby przygotowawczej ustala Minister Poczty i Telegrafów.

§ 4. Pracownikom państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” przyznaje się dodatki, uzasadnione warunkami lokalnymi w kraju oraz na obszarze W. M. Gdańska, a mianowicie:

a) pracownikom, pełniącym służbę na obszarze m. st. Warszawy — w następującej wysokości:

Grupa uposażenia	Wysokość dodatku miesięcznie w złotych
1	150
2	100
3	65
4	50
5	40
6	35
7	30
8	25
9	20
10	20
11	15

b) pracownikom, pełniącym służbę na obszarze półwyspu Hel, oraz w miastach: Gdyni, Katowicach, Królewskiej Hucie, Tarnowskich Górach, Mysłowicach, Cieszynie, Bielsku w województwie śląskim i Białej k. Bielska, w wysokości:

Grupa uposażenia	Wysokość dodatku miesięcznie w złotych
1	100
2	70
3	45
4	35
5	30
6	25
7	20
8	20
9	15
10	15
11	10

c) pracownikom pełniącym służbę na obszarze W. M. Gdańska przyznaje się dodatek w wysokości 200% uposażenia zasadniczego.

§ 5. (1) Pracownikowi państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” służy prawo do jednego tylko uposażenia jako wynagrodzenia za ogół czynności, połączonych z jego stanowiskiem służbowym.

(2) Za spełnianie czynności dodatkowych, niezwiązanych ze stanowiskiem służbowym, może pracownik otrzymać dodatkowe wynagrodzenie, którego wysokość określi Minister Poczty i Telegrafów w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 6. (1) Pracownikom państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”, mianowanym na stanowiska kierownicze, przyznaje się dodatek funkcyjny.

(2) Ustanawia się następujące stanowiska kierownicze, oraz wysokość dodatku funkcyjnego dla poszczególnych stanowisk:

a) w administracyjnej służbie pocztowej, telegraficznej i telefonicznej:

Stawka	Rodzaj stanowiska	Kwota dodatku funkcyjnego miesięcznie w złotych
I	Dyrektor Dyrekcji Poczty i Telegrafów	500
II	Dyrektor (Izby Kontroli Rachunkowej Poczty i Telegrafów i Państwowego Instytutu Telekomunikacyjnego)	400
III	Wicedyrektor	300
IV	Naczelnik Wydziału	200
V	Kierownik Oddziału Inspektor.	100

b) w wykonawczej służbie pocztowej, telegraficznej i telefonicznej:

Stawka	Rodzaj stanowiska	Kwota dodatku funkcyjnego miesięcznie w złotych
I	Dyrektor urzędu (Telekomunikacyjnego Warszawa, Poczтового Warszawa 1 i Warszawa 2, Poczтового Urzędu Przewozowego Warszawa)	200
II	Naczelnik urzędu I klasy	100
III	„ „ II „	70
IV	„ „ III „	50
V	„ „ IV—V „	30

(3) Postanowienie ust. (1) ma zastosowanie także do osób, pełniących obowiązki, przywiązane do stanowisk kierowniczych z tą różnicą, że ich prawo do dodatku funkcyjnego powstaje dopiero po upływie miesiąca pełnienia tych obowiązków, z dniem 1 następnego miesiąca. Pracownikom, pełniącym obowiązki kierownicze zastępczo, podczas urlopu wypoczynkowego kierowników, nie przysługuje dodatek funkcyjny.

(4) Równocześnie można otrzymać tylko jeden dodatek funkcyjny, zaś w razie zbiegu tytułu do dwu

lub więcej dodatków funkcyjnych, uprawnionemu służy prawo wyboru.

(5) Dodatek funkcyjny nie należy się osobom, pozostającym w stanie nieczynnym i zawieszonym w pełnieniu służby. Dodatek funkcyjny nie przysługuje również pracownikom, niepełniącym z jakiegokolwiek powodu, z wyjątkiem urlopu wypoczynkowego, co najmniej przez miesiąc obowiązków, przywiązanych do stanowiska kierowniczego.

§ 7. Minister Poczty i Telegrafów w porozumieniu z Ministrem Skarbu władny jest przyznać pracownikom państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” dodatki służbowe, uzasadnione szczególnymi właściwościami służby pocztowo-telegraficznej, oraz mające przyczynić się do wydajności i racjonalizacji pracy.

§ 8. Pracownicy państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” mogą otrzymywać nagrody pieniężne i zapomogi, na których wypłatę wstawiane będą co roku odpowiednie kwoty do preliminarza budżetowego. Ponadto będą wstawiane do preliminarza budżetowego specjalne kwoty dla pracowników, utrzymujących liczniejszą rodzinę.

§ 9. Uposażenie, wypłacane na zasadzie rozporządzenia niniejszego wolne jest od państwowego podatku dochodowego i opłaty emerytalnej. Wolne są również od podatku dochodowego i opłaty emerytalnej inne należności, przewidziane w rozporządzeniu niniejszym (art. 8 ust. (3) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych — Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663).

§ 10. Rozporządzenie Ministra Poczty i Telegrafów określi, w których działach służby państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” obowiązuje noszenie munduru, oraz ustali, którym pracownikom przyznane będzie umundurowanie w naturze po cenach ulgowych.

§ 11. W razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesień na nowe miejsce służbowe, przysługują pracownikowi należności, które określi rozporządzenie Ministra Poczty i Telegrafów w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 12. (1) Pracownikom państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” może być udzielana w przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, bezprocentowa zaliczka na uposażenie.

(2) Warunki przyznawania i spłaty zaliczek, tudzież ich wysokość, określi Minister Poczty i Telegrafów.

§ 13. (1) Pracownik i jego najbliższa rodzina mają prawo do pomocy lekarskiej.

(2) Do czasu wydania odrębnych przepisów, których unormowanie przysługiwać będzie Ministrowi Poczty i Telegrafów, pracownicy państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” będą mieli prawo do pomocy lekarskiej w zakresie i na zasadach, ustalonych dla funkcjonariuszów państwowych.

§ 14. Pracownikom państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” i ich

małżonkom przysługują ulgi w przejazdach państwowymi środkami komunikacyjnymi w zakresie i na zasadach, ustalonych dla funkcjonariuszów państwowych.

§ 15. Rozporządzenie Ministra Poczty i Telegrafów określi normy należności za mieszkania, zajmowane przez pracowników w budynkach, będących w zarządzie państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”, oraz unormuje sprawę mieszkań służbowych.

§ 16. (1) Pracownicy zajmujący mieszkania służbowe obowiązani są na żądanie przełożonego z chwilą rozwiązania stosunku służbowego, przeniesienia w stan spoczynku, jak wogóle zmiany stosunku służbowego, z powodu którego przydział mieszkania nastąpił, opróżnić częściowo mieszkanie do dni 28 od dnia doręczenia im odnośnego wezwania władzy, a całkowicie do 3 miesięcy od dnia doręczenia tego wezwania.

(2) Przy dobrowolnym wystąpieniu ze służby w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” całkowite opróżnienie mieszkania powinno nastąpić natychmiast.

(3) W razie nieopróżnienia mieszkania służbowego w oznaczonych terminach przełożonemu służy prawo zarządzić eksmisję z przydzielonego mieszkania w drodze administracyjnej za pośrednictwem organów bezpieczeństwa publicznego.

§ 17. Prawo do uposażenia powstaje:

- a) dla przyjętych do służby w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”, jeżeli faktyczne objęcie służby nie nastąpiło z dniem pierwszym miesiąca kalendarzowego, lecz w ciągu miesiąca — od dnia objęcia służby, przyczem uposażenie za czas do pierwszego dnia najbliższego miesiąca oblicza się w wysokości dziennej po 1/30 części uposażenia miesięcznego. Postanowienie to dotyczy także ponownego powołania emeryta do służby w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”, który powinien jednak za ten czas i w takim samym stosunku zwrócić Skarbowi Państwa pobrane do końca miesiąca zaopatrzenie emerytalne;
- b) w pozostałych przypadkach — z dniem pierwszym najbliższego miesiąca kalendarzowego, po dniu mianowania (awansu), lub po dniu powstania warunków, uzasadniających zmianę uposażenia, jeżeli dzień mianowania (awansu), albo zmiany warunków, nie zbiega się z terminem płatności uposażenia. W razie jednak zmiany miejsca służbowego, pociągającego za sobą zmianę wysokości uposażenia, prawo do uposażenia odpowiadającego nowemu miejscu służbowemu przysługuje od dnia pierwszego miesiąca kalendarzowego, następującego po zwolnieniu od poprzednich obowiązków służbowych.

§ 18. Prawo do uposażenia gaśnie:

- a) w razie śmierci pracownika — z ostatnim dniem miesiąca kalendarzowego, w którym śmierć nastąpiła;

- b) w razie rozwiązania stosunku służbowego w inny sposób — z ostatnim dniem miesiąca kalendarzowego, w którym stosunek służbowy faktycznie ustał. Przepis ten nie dotyczy jednak osób, które samowolnie opuściły służbę w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”, winny one bowiem zwrócić Skarbowi Państwa odpowiednią część uposażenia za dni nieprzesłużone, obliczoną według zasad, określonych w § 17 lit. a).

§ 19. (1) Pracownik traci prawo do uposażenia za czas:

- a) nieusprawiedliwionej nieobecności w służbie;
- b) odbywania kary pozbawienia wolności.

(2) W obu przypadkach kwotę już pobraną potrąca się przy najbliższej wypłacie uposażenia.

(3) Kierownik organu, bezpośrednio podległego Ministrowi Poczty i Telegrafów, może według swobodnego uznania przyznać rodzinie pracownika, odbywającego karę pozbawienia wolności, zasiłek na utrzymanie, do wysokości, nieprzekraczającej połowy uposażenia pracownika.

§ 20. Uposażenie pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” płatne jest w terminie, ustalonym dla wypłaty uposażenia funkcjonariuszów państwowych.

§ 21. (1) Na czas pełnienia obowiązkowej służby wojskowej, pracownik traci od najbliższego terminu płatności prawo do uposażenia z tytułu służby w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”. Po powrocie ze służby wojskowej do służby w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” służy mu prawo do uposażenia od dnia faktycznego objęcia służby, według zasad określonych w § 17 lit. a).

(2) Na czas odbywania periodycznych ćwiczeń wojskowych pracownik zatrzymuje uposażenie z tytułu służby w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”.

(3) Pracownik powołany do służby wojskowej na skutek mobilizacji lub ze względów na bezpieczeństwo Państwa, otrzymuje uposażenie, określone dla powołanych do służby wojskowej podczas mobilizacji, a nadto, jeżeli jego uposażenie z tytułu służby w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” jest wyższe od uposażenia wojskowego, otrzymuje od państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” różnicę do wysokości uposażenia w służbie państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”, z uwzględnieniem każdorazowych zmian, zachodzących w uposażeniu w służbie w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” i wojskowej.

§ 22. (1) W razie dostania się pracownika do niewoli względnie zaginięcia na terenie działań wojennych, prawo jego do uposażenia ulega zawieszeniu w całości aż do jego powrotu. O ile jednak pozostający w niewoli (zaginiony) pozostawił rodzinę, zawieszeniu ulega tylko połowa uposażenia, zaś drugą połowę należy wypłacać rodzinie, mianowicie żonie i dzieciom, jeżeli pozostający w niewoli (zaginiony) jest ich jedynym żywicielem.

(2) Jeżeli okoliczności towarzyszące dostaniu się do niewoli wskazują na to, że czyn ten popełniono rozmyślnie, zawieszają się również prawo do uposażenia, pobieranego przez rodzinę.

(3) Po powrocie pracownika i po stwierdzeniu, że dostał się on do niewoli względnie zaginął bez własnej winy, otrzymuje on za cały czas niewoli (zaginięcia) uposażenie, które uległo zawieszeniu z potrąceniem ewentualnych zaliczek wypłaconych w czasie niewoli (zaginięcia) i kwot uposażenia wypłaconego jego rodzinie w czasie niewoli (zaginięcia).

(4) Gdy pracownik, który zaginął na terenie działań wojennych, nie odnajdzie się najpóźniej w ciągu roku od chwili ratyfikacji pokoju, rodzina zaginionego traci prawo do uposażenia, otrzymuje natomiast tymczasowe zaopatrzenie w myśl obowiązujących ustaw.

§ 23. W razie śmierci pracownika przyznaje się osobie, która poniesie koszty pogrzebu, pośmiertne, jako zwrot tych kosztów, przyczem:

- a) jeżeli koszty pogrzebu ponoszą: żona, albo dzieci lub rodzice, przyznaje się na pokrycie tych kosztów ryczałt w wysokości trzymiesięcznego ostatnio pobranego przez zmarłego uposażenia;
- b) jeżeli koszty pogrzebu ponosi inna osoba, przyznaje się jej zwrot kosztów rzeczywiście poniesionych i udowodnionych, najwyżej jednak do wysokości, określonej w lit. a), o ile zmarły nie pozostawił majątku ruchomego lub nieruchomego, wystarczającego na pokrycie tych kosztów.

§ 24. (1) Z uposażenia mogą być dokonywane potrącenia na podstawie:

- a) postanowień ustaw;
- b) tytułów egzekucji sądowej, zaopatrzonych klauzulą wykonalności;
- c) zarządzeń właściwych władz administracyjnych lub kierowników organów państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”.

(2) Na podstawie zarządzeń, o których mowa w ust. (1) lit. c) niniejszego paragrafu, potrącenia mogą być dokonywane jedynie w celu zaspokojenia roszczeń państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” z tytułu stosunku służbowego, oraz Skarbu Państwa z tytułu należności i danin. Roszczeniom tym służy bez względu na czas ich powstania pierwszeństwo zaspokojenia przed innymi roszczeniami. Wyjątek stanowią roszczenia o alimenty, które winny być traktowane narówni z roszczeniami państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” i Skarbu Państwa.

(3) Co do dopuszczalności i wysokości potrąceń należy stosować przepisy, dotyczące egzekucji sądowej i administracyjnej. Nie dotyczy to rat zaliczek na uposażenie oraz opłat za świadczenia w naturze, które potrąca się w pełnej wysokości, niezależnie od potrąceń z innego tytułu.

§ 25. (1) Roszczenia pracowników do państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” lub do Skarbu Państwa, wynikające z tytułu uposażenia, przedawniają się po upływie lat 3 od dnia powstania odnośnego tytułu prawnego, wy-

nikające zaś z innych należności określonych na podstawie rozporządzenia niniejszego, po upływie 3 miesięcy od dnia powstania tytułu do tych należności.

(2) Bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przewidzianą przez pracownika w celu ustalenia lub dochodzenia wierzytelności u władzy asygnującej uposażenie.

§ 26. (1) Pracownicy państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”, pozostający w służbie w dniu 1 lutego 1934 r., zostają zaliczeni do jednej z dwóch po sobie następujących grup uposażenia, z których jedna ma uposażenie zasadnicze wyższe, a druga niższe od dotychczasowych poborów netto pracownika.

(2) Przez dotychczasowe pobory netto rozumie się sumę, obejmującą uposażenie według stanu na dzień 1 stycznia 1934 r. wraz z dodatkami: regulacyjnym, mieszkaniowym i ewentualnie wyrównawczym, a dla utrzymujących rodzinę nadto ekonomicznym na 1 członka rodziny — zmniejszoną o przypadające od takiej sumy: podatek dochodowy, opłatę emerytalną i opłatę na Fundusz Pracy.

(3) Przy obliczaniu dotychczasowych poborów netto pracowników, pobierających uposażenie według wymiaru dla stolicy, sumę obliczoną według zasad ust. (2), zmniejsza się o 15%.

(4) W wyjątkowych przypadkach Minister Poczt i Telegrafów może zaliczyć pracownika do grupy uposażenia bezpośrednio wyższej od tej, która jest wyższa z dwóch przewidzianych w ust. (1).

§ 27. Zaliczenia pracowników, o których mowa w § 26 do nowych grup uposażenia, dokona Minister Poczt i Telegrafów lub upoważnieni przez niego kierownicy podległych mu bezpośrednio organów.

§ 28. (1) Pracownicy państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”, którzy tracą przy porównaniu dotychczasowej płacy netto z nowym uposażeniem (uposażeniem zasadniczym wraz z ewentualnym dodatkiem lokalnym, funkcyjnym lub służbowym), przyznanem z dniem 1 lutego 1934 r., więcej niż 7% dotychczasowej płacy netto, pobierają zasiłek wyrównawczy.

(2) Zasiłek ten powinien pokrywać różnicę między pełną stratą a stratą 7%.

(3) Nie wypłaca się zasiłku wyrównawczego w przypadkach, w których zasiłek ten miałby wynosić mniej, niż 5 zł, jeżeli chodzi o pobierających uposażenie w grupie 6 i niższych, a mniej niż 10 zł, jeśli chodzi o pobierających uposażenie w grupie 5 i wyższych.

(4) Przez dotychczasową płacę netto, o której mowa w ust. (1) niniejszego paragrafu, rozumie się uposażenie, jakie przysługiwało w dniu 1 stycznia 1934 r. wraz z dodatkiem: regulacyjnym, ekonomicznym, mieszkaniowym, kresowym, wyrównawczym, funkcyjnym, służbowym i innym stałym dodatkiem miesięcznym, po potrąceniu podatku dochodowego, opłaty emerytalnej i opłaty na Fundusz Pracy.

(5) Kwotę zasiłku należy zaokrąglić do sumy podzielnej przez 5, przyjmując kwotę od 2 zł 50 gr wzwyż za pięć złotych.

§ 29. Jeżeli pracownik zaawansuje do wyższej grupy uposażenia lub otrzyma dodatek funkcyjny, którego poprzednio nie otrzymywał lub otrzymywał

w niższym wymiarze, zasilek wyrównawczy będzie cofnięty lub odpowiednio zmniejszony.

§ 30. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Poczt i Telegrafów.

§ 31. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r.

(2) Z dniem tym tracą moc obowiązującą w odniesieniu do pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” wszystkie przepisy w przedmiocie unormowanym rozporządzeniem niniejszym.

Prezes Rady Ministrów: *J. Jędrzejewicz*

Minister Poczt i Telegrafów: *Kaliński*

27.

ROZPORZĄDZENIE PREZESA NAJWYŻSZEJ IZBY KONTROLI

z dnia 9 stycznia 1934 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o zasadach zaszeregowania funkcjonariuszów Kontroli Państwowej, o dodatkach funkcyjnych, lokalnych i służbowych oraz terminie płatności uposażenia i umundurowaniu niższych funkcjonariuszów Kontroli Państwowej.

Na podstawie art. 3, 4 ust. 1, art. 5 ust. 4 i 5, art. 9 ust. 3, 23 i 24 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663) zarządza się co następuje:

Postanowienia wstępne.

§ 1. Funkcjonariuszami Kontroli Państwowej w rozumieniu rozporządzenia niniejszego są funkcjonariusze państwowi, pełniący służbę w Kontroli Państwowej (urzędnicy, praktykanci oraz niżsi funkcjonariusze Najwyższej Izby Kontroli, Okręgowych Izb Kontroli i Urzędu Kontroli w Katowicach).

§ 2. Grupami uposażenia w rozumieniu rozporządzenia niniejszego są grupy uposażenia zasadniczego, ustanowione w art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663).

§ 3. Przez wyrażenie „dotychczasowe grupy uposażenia” użyte w dalszych postanowieniach rozporządzenia niniejszego rozumieć należy grupy uposażenia, ustanowione w art. 3 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924).

§ 4. Uposażenie funkcjonariuszów Kontroli Państwowej płatne jest w terminie ustalonym dla wypłaty uposażenia funkcjonariuszów państwowych.

Rozdział I.

Zasady zaszeregowania funkcjonariuszów Kontroli Państwowej.

§ 5. Wiceprezes Najwyższej Izby Kontroli otrzymuje uposażenie grupy III.

§ 6. Osoby dopuszczone do służby przygotowawczej na praktykę płatną otrzymują:

a) posiadający wyższe wykształcenie, zakończone przepisaniem egzaminami, uposażenie grupy X,

b) posiadający wykształcenie gimnazjalne lub równorzędne — uposażenie grupy XI,

c) posiadający wykształcenie niższe, niż określone w punkcie b) niniejszego paragrafu — uposażenie grupy XII.

§ 7. Po odbyciu praktyki urzędnicy otrzymują uposażenie grupy bezpośrednio wyższej od odpowiedniej grupy podanej w paragrafie poprzednim. Posiadający wyższe wykształcenie mogą otrzymać uposażenie grupy VIII.

Urzędnicy nieposiadający wykształcenia wyższego mogą awansować najwyżej do VII grupy uposażenia.

§ 8. Niżsi funkcjonariusze Kontroli Państwowej otrzymują przy przyjęciu na służbę XII grupę uposażenia i mogą awansować najwyżej do X grupy uposażenia.

§ 9. W wyjątkowych przypadkach może Prezes Najwyższej Izby Kontroli zezwolić na rozpoczęcie służby na stanowisku urzędniczym w wyższej grupie uposażenia, niż określono w § 7 ust. 1, na awansowanie urzędnika nieposiadającego wyższego wykształcenia do grupy uposażenia wyższej, niż VII i na awansowanie niższego funkcjonariusza do grupy uposażenia wyższej, niż X.

Rozdział II.

Dodatki lokalne.

§ 10. Funkcjonariuszom Kontroli Państwowej, pełniącym służbę w m. st. Warszawie przyznaje się dodatek lokalny w następującej wysokości:

		złotych miesięcznie
w grupie uposażenia	III —	225
" "	IV —	150
" "	V —	100
" "	VI —	65
" "	VII —	50
" "	VIII —	40
" "	IX —	30
" "	X —	25
" "	XI —	20
" "	XII —	15

§ 11. Funkcjonariuszom Kontroli Państwowej pełniącym służbę w Katowicach przyznaje się dodatek lokalny w następującej wysokości:

		złotych miesięcznie
w grupie uposażenia	IV —	100
" "	V —	70
" "	VI —	45
" "	VII —	35
" "	VIII —	25
" "	IX —	20
" "	X —	15
" "	XI —	15
" "	XII —	10